

*Ze stond op de rand van het fjord,
klein voor de bergen, maar groter dan
iedereen dacht, want macht was niet
wat je werd gegeven, het was
wat je nam.*

1. Noorse plicht

Eerste druk, 2026

Copyright © 2026 Jolien van den Berg

Omslagontwerp: Jolien van den Berg

Illustraties: AI gegenereerd

ISBN 978 94 653 8844 1

Noorse plicht

Jolien van den Berg

Noorwegen, 1482

Het water van het fjord is onrustig, alsof de wereld zelf haar adem inhoud.

Ik sta alleen op het houten uitkijkplatform, hoog boven het donkere water dat onder mij glanst als koud staal in het bleke winterlicht. Aan de overkant staan de bergen als zwijgzame reuzen. Hun witte toppen hebben al eeuwenlang gehoord hoe mensen regels met elkaar maakten en ze weer verbraken.

Er drukt geen zware kroon op mijn hoofd en de fillet draag ik ook niet.

Ik draag vandaag alleen een zware wollen mantel, en zelfs die houdt de snijdende wind van het fjord niet helemaal tegen.

Over enkele weken ben ik in Zweden en sluit de grens zich achter mij. Morgen geeft Noorwegen mij weg als een schaakstuk in een spel die ik niet heb gekozen.

Ik sluit mijn ogen en luister naar de wind . Vroeger vluchtte ik vaak naar dit platform. Hier ontsnapte ik aan de hofmeesters die in de grote zaal gebogen zaten over verdragen en allianties. Hier ontweek ik mijn moeder, die met Deense gezanten plannen smeedde.

Ze dachten altijd dat ik niet luisterde. Dat ik decoratie was, maar ik luisterde wel. Ik luisterde juist heel goed. Ik kende al jong de prijs die ik moet betalen.

Achter mij hoor ik stappen dichterbij komen. Geen haastige stappen. Ik draai mij niet om. Zijn stappen en zijn manier van aanwezigheid herken ik inmiddels.

“U zou een mantel met bont moeten dragen, hoogheid,” zegt een lage, beheerste stem.

Ik ken de stem pas twee dagen, maar hij blijft door mijn hoofd galmen.

Halvard Torvaldsson.

Hij is gestuurd om mij naar weden te brengen. Aan dit hof fluisteren ze dat hij de ‘bastaard’ van de Zweedse koning is. Onder de mensen van het hof heeft hij een bijnaam: ‘de wolf van de koning’.

“De winter is hier altijd koud, met of zonder bont, heer Halvard,” antwoord ik. Ik blijf naar het fjord en de bergen kijken.

Er valt een korte stilte. Alleen het water tegen de rotsen is hoorbaar.

“In Zweden bevriezen dingen sneller,” zegt hij. Er zit een waarschuwing in zijn toon die niets met het weer te maken heeft.

“Water?” vraag ik, terwijl ik mijn kin iets hef.

“Loyaliteit.”

Ik draai me nu om. Hij staat op enkele passen afstand, een donkere gedaante tegen de grijze lucht. Zijn zwarte, lange haren dansen in de wind. Hij kijkt me aan met zijn donker bruine ogen. Geen goud op zijn wambuis en geen goud op zijn zwaard. Hij buigt zijn hoofd niet, zoals de etiquette voorschrijft. Hij kijkt me recht aan met een blik die door me heen lijkt te snijden.

Ik ben het gewend om geobserveerd te worden op vruchtbaarheid, diplomatieke waarde en gehoorzaamheid, als een kostbare merrie op een jaarmarkt die door elke hand wordt gekeurd.

In zijn ogen zie ik iets anders. Een blik van gevaarlijke nieuwsgierigheid. Nieuwsgierigheid naar mijn woorden en naar mij.

“U hoeft mij niet te waarschuwen,” zeg ik zacht. Mijn stem klinkt vaster dan ik me voel. “Ik ben me pijnlijk bewust van mijn positie.”

“Bent u dat?” vraagt hij. Hij doet een stap dichterbij. De geur van paarden en ijzer verdrijft de zeelucht. Er klinkt geen spot in zijn stem. Toch verandert zijn toon, zoals de wind draait vlak voor een storm.

De gure wind trekt aan mijn losse haren, maar ik houd mijn blik strak op de zijne. Dit is geen toevallige ontmoeting. Een man als Halvard komt niet naar de rand van een fjord op het uitkijkplatform voor het uitzicht. Hij komt voor mij.

“Zeg het dan,” zeg ik scherp. “Wat moet ik begrijpen voordat ik voet op Zweedse bodem zet?”

Hij aarzelt. Het is geen onzekerheid, maar de beheerste afweging van een man die zijn woorden zorgvuldig kiest.

“Uw huwelijk wordt niet door iedereen als vrede gezien,” begint hij eindelijk. De woorden hangen zwaar in de koude lucht.

“Bepaalde kringen in Stockholm zien uw komst niet als een zegen, maar als een dreiging.”

Ik knik langzaam. Ik heb de perkamenten gelezen en de waarschuwingen gehoord, maar nu hij het hardop uitspreekt, de man die mij veilig naar Zweden moet brengen, wordt het gevaar tastbaar.

“En u?” vraag ik. Ik doe een halve stap naar hem toe. “Behoort u tot die kringen?”

Hij kijkt even naar het donkere water van de fjord, waar de golven breken tegen de rotsen. “Mijn mening hierin is van minder belang dan mijn loyaliteit aan de kroon,” zegt hij.

Dat is geen antwoord. Het is een schild en ik weet het.

“Loyaliteit,” zeg ik, terwijl ik nog een stap dichterbij zet.

“Loyaliteit is vaak slechts een vorm van geduld. Men blijft trouw tot de prijs voor verraad hoog genoeg is.”

Zijn ogen blijven mij aankijken. Voor het eerst glimt er iets in zijn blik. Een glim van verbazing. Zo, laat hem ook maar eens gewogen worden. Laat hem ook maar voelen hoe het is om geobserveerd te worden door iemand.

“U onderschat mij, hoogheid,” zegt hij zacht. De afstandelijkheid in zijn stem maakt plaats voor iets rauwer en de afstand tussen ons is erg klein. Ik kan bijna de warmte van zijn lichaam voelen.

“En u overschat mijn onwetendheid, heer Halvard.”

De stilte die volgt is niet de kilte tussen twee vreemden. Het is de spanning van twee mensen die beseffen dat ze elkaar kunnen vertrouwen en elkaar aanvoelen.

In het kasteel galmt de klok. Ik moet naar binnen. Eigenlijk wil ik niet weg. Niet weg van deze plek en niet van Halvard. Deze man maakt een nieuwsgierigheid en een gevoel in mij los dat ik nog niet eerder heb mee gemaakt aan het hof tijdens gesprekken met raadsmanen of hofdames. Ik knik naar Halvard en ga naar binnen. De voorbereidingen voor mijn vertrek zijn in volle gang. Kisten worden gesloten, twijfels worden weggeslikt en perkamenten met hete was bezegeld.

Vanuit de gang kijk ik nog één keer over mijn schouder naar het fjord, het platform en naar hem.

Halvard volgt mij met zijn blik. Als ik mijn hoofd weer omdraai voel ik zijn blik nog steeds op mijn rug. Morgen begint mijn reis en eindigt mijn jeugd .

De kemenade van mijn moeder ruikt naar bijenwas en dennenhars. Het vuur in de haard brandt laag. Mijn moeder, Dagmar, staat bij het venster. Ze is al grijs en draagt een fillet om haar hoofd. Het is een dunne ring, maar onwrikbaar als ijzer. Ze houdt niet van overdaad, dus een kroon draagt ze niet. Zelfs geen ketting of een fluwelen japon.

Ik blijf op de drempel staan met mijn vingers op het koude deurbeslag. In deze kamer ben ik gevormd. Hier leerde ik tussen de regels door lezen en hoe je een zegel breekt zonder het perkament te scheuren, een vaardigheid die nuttiger is dan borduren. Hier begreep ik dat stilte luider spreekt dan een felle aanklacht.

Mijn moeder lijkt erg oud in het bleke winterlicht. “Je stond bij het fjord,” zegt ze zonder om te kijken. Het is een vaststelling. Mijn moeder weet alles. Wat er binnen haar muren gebeurt, maar ook daarbuiten.

Ik glimlach zwak. “De wachters zijn trouw, moeder.”

“De wachters zijn menselijk, lieveling. Ze zijn omkoopbaar,” zegt ze zacht.

Ik sluit de deur. De klik van het slot klinkt zwaar en definitief.

“Is alles gereed voor mijn reis?”

Ze knikt traag. “De paarden staan klaar. Halvard reist samen met de Deense gezant, Erling, met je mee. Erling begeleidt je tot aan Bergen, waarna de Zweedse gezant, Sven, het van hem overneemt.”

De woorden hangen als een vonnis in de lucht. Alsof ik een vracht graan ben die van de ene naar de andere schuur wordt verplaatst.

Ik ga zitten. Een minuut lang valt er een stilte terwijl ik naar haar kijk.

“Moeder,” begin ik met lage stem. “Heeft u ooit gewenst dat u 'nee' had gezegd?”

Ze draait nu langzaam om. Er ligt geen verrassing in haar blik, alleen een vermoeid inzicht door jaren van opoffering.

“Op de dag van mijn huwelijk?” vraagt ze hees.

Ik knik zwijgend.

Ze kijkt naar haar handen. Ze draagt een zware zegelring. Het symbool van de Noorse macht.

“Ik had gewenst,” zegt ze kalm, terwijl ze me recht in de ogen kijkt, “dat ik toen beter begreep wat er werkelijk van mij gevraagd werd. Je vader vroeg niet om mijn hand, Isolde. Hij vroeg om mijn hele wezen tot er alleen nog een koningin over is.”

Dat antwoord snijdt dieper dan een simpel 'nee'. Het is de kille echo van een leven dat is opgeofferd aan de staat.

“En wat werd er dan van u gevraagd, moeder?” vraag ik. Mijn stem is nauwelijks luider dan het knisperen van het stervende vuur.

“Niet de liefde waarover de leikarak zingen,” zegt ze, terwijl ze naar de zware eikenhouten tafel loopt. Daar liggen de landkaarten en perkamenten uitgespreid. “Niet het geluk van een burgerlijk bestaan. Er wordt stabiliteit gevraagd. Een fundament net zo stevig als een burcht.”

Haar vingers glijden over de getekende grenzen van Noorwegen, Denemarken en Zweden. Die drie landen samen vormen de Unie.

“Jouw huwelijk is een broze wapenstilstand tussen Zweden, Noorwegen en Denemarken, Isolde,” vervolgt ze zacht. “Dit

huwelijk is op dit moment kwetsbaarder dan het eerste ijs op de fjord.”

Ik voel de noodzaak van haar woorden. Het voelt als een korset van plicht dat steeds strakker wordt aangetrokken.

Mijn moeder kijkt me recht aan. Haar blik is onwrikbaar. "Je bent volgens de Unie de garantie voor de vrede.”

Het woord blijft in de kille kamer hangen. *Garantie*. Alsof ik in mijn eentje de vrede tussen deze drie landen kan bewaren.

“En als ik faal?” vraag ik.

Heel even, een fractie van een seconde, breekt er iets in haar ogen. Een flits van moederlijke pijn, onmiddellijk gesmoord door vorstelijke trots.

“De dochter van Dagmar Solvorn faalt nooit,” zegt ze met een overtuiging die bijna echt lijkt.

“Niet iedereen in Zweden ziet dit huwelijk als een zegen, moeder. Sommigen zien liever oorlog dan mijn komst. Dat heb ik net gehoord. Met mijn eigen oren.”

Mijn moeder verstijft nauwelijks merkbaar. Een subtiele verandering die alleen ik kan zien. “Van Halvard?” vraagt ze.

Ik aarzel. Ik denk aan de woorden van Halvard bij de fjord, aan de geur van ijzer en zijn rauwe waarschuwing. “Van iemand die meent dat hij mij beschermt door de waarheid te spreken,” zeg ik voorzichtig.

Mijn moeder komt dichterbij. De afstandelijke vorstin maakt plaats voor de vrouw die ooit zelf een bange bruid was. Ze legt een hand tegen mijn wang. Haar huid is warm.

“Luister goed, mijn kind,” fluistert ze. “Mannen zullen zeggen dat ze je beschermen. Ze schenken je de waarheid als een sieraad. Maar onthoud dit, elk woord aan een hof heeft een prijs. Elke waarheid is een wapen.”

Haar hand verslapt niet. “Ik heb je niet geleerd om te gehoorzamen als een slaaf. Ik heb je geleerd om te onthouden als een strateeg.”

Ik slik de brok in mijn keel weg.

“Onthoud wie baat heeft bij jouw angst, onthoud wie je te snel vertrouwt en onthoud vooral wie jou onderschat omdat je een vrouw bent,” zegt ze dwingend.

Ze laat haar hand zakken en doet een stap terug. “Je kracht ligt niet in de erfgenaam die je zult baren. Je kracht ligt in het begrijpen van wat anderen wanhopig verborgen houden.”

De koude angst maakt plaats voor iets nieuws. Een klein, voorzichtig vuur begint in mij te branden. “Als ik meer wil zijn dan een stabiele factor? Als ik zaken wil veranderen?”

Mijn moeder kijkt naar de kaarten op tafel. “Dan moet je leren hoe je de instabiliteit van anderen als je eigen zwaard hanteert.”

De klok galmt opnieuw. Een onverbidelijke donderslag. Op de binnenplaats is het rustig geworden. Alles is klaar voor mijn vertrek.

Mijn moeder omhelst me niet, maar wanneer ik me omdraai om de kamer te verlaten, spreekt ze nog één zin. Een zin die de koers van mijn leven bepaalt.

“Word geen koningin waar anderen overheen lopen, mijn dochter.”

Ik kijk over mijn schouder met mijn hand op de klink.

“Word onmisbaar,” zegt ze. “Zorg dat het koninkrijk niet zonder jou kan.”

Mijn moeder blijft onbeweeglijk achter, een silhouet tegen het bleke avondlicht. Ze spreekt niet meer. Alleen haar ogen volgen mij, vol waarschuwingen en een liefde die te groot is voor dit kille kasteel.

Ik draai me nog één keer om en ga rechtop staan. “Dan zal ik niet falen, moeder,” zeg ik krachtig.

Ik sluit de zware deur. Een definitieve breuk met het verleden. Ik laat alles achter wat mijn wereld was. De vertrouwde muren en de veiligheid van mijn jeugd.

De volgende ochtend staat mijn paard al klaar.

Hij schraapt ongeduldig met zijn hoeven over de kasseien, zijn adem wit in de koude lucht. Ingrid en Signe, mijn hofdames, zitten al in het zadel. Hun mantels vallen zwaar over hun schouders en hun vertrouwde blikken hebben plaatsgemaakt voor een stille waakzaamheid.

Halvard staat naast mijn paard. Zijn handen zijn stevig wanneer hij mij in het zadel helpt. Even rust zijn greep om mijn arm en zelfs als ik goed en wel zit, blijft de warmte van zijn aanraking nog nagloeien.

Achter hem staat de Zweedse escorte opgesteld. Een rij mannen in staal en wol, hun gezichten gesloten als de burcht van Noorwegen. Naast hen houdt Erling zijn paard in bedwang, hij is een zwijgzame man die zijn woorden en zijn geheimen zorgvuldig voor zich houdt.

De allerlaatste voorbereidingen worden getroffen, dienaren slepen met de laatste kisten, touwen klapperen tegen de karren terwijl ze strakgetrokken worden, en ridders houden met hun hand op het gevest de bosrand scherp in de gaten. Dan klinkt het bevel en zet de stoet zich langzaam in beweging. We zijn vertrokken.

Ik haal diep adem en de ijzige lucht snijdt in mijn longen. De mist kruipt als een grijze sluier langs de bergwand omhoog en verbergt mijn toekomst. Ik voel de spanning van alles wat voor me ligt. De politieke valstrikken, de gevaren van de reis en de brandende nieuwsgierigheid naar de man die nu vlak achter mij rijdt.

Achter elke bocht of rivier kan een hinderlaag schuilen. In dit ruige niemandsland loeren rovers en verraders. De natuur is meedogenloos en wacht geduldig op die ene verkeerde stap. Ingrid houdt het tempo in de gaten. Haar jaren aan het hof hebben haar blik gescherpt. “De pas is verraderlijk glad door de nachtvorst,” zegt ze. “We mogen niet haasten, hoogheid. Een misstap kost ons de toekomst.”

Signe kijkt schichtig over haar schouder, ze is veel jonger dan Ingrid. “En als we gevolgd worden?” vraagt ze met een stem die trilt van adrenaline.

Ik antwoord niet meteen. Mijn ogen kijken naar de schaduwen van de dennenbomen op de rotsen. “Laat ze maar komen,” fluister ik eindelijk. Ik hef mijn kin. “Ik laat ze graag zien dat ze de prinses van Noorwegen hebben onderschat.”

De paarden lopen langzaam door. Hun hoeven slaan een stevig ritme op de bevroren aarde. Voor het eerst voel ik de macht van mijn eigen keuzes. De woorden van mijn moeder en de waarheid van Halvard zetten mij aan het denken.

Bij de oever wachten houten schuiten in het water. We kijken hoe de mannen de paarden en karren aan boord brengen. De snijdende kou bijt in mijn wangen. De mist sluit zich om de schuiten als een vochtige deken die de wereld achter ons uitwist. Het water kabbelt rustig tegen de boeg, maar ik weet beter. Net als aan het hof is rust hier in de wildernis vaak de stilte voor de storm. Ik kijk naar Ingrid en Signe.

“Vandaag begint onze reis pas echt,” zeg ik. Mijn stem klinkt als ijzer. “Vergeet niet, zij hebben voor dit huwelijk getekend, maar ik bepaal mijn eigen pad.”

De schuit is beklemmend klein. Samen met Ingrid, Signe, Erling en de onrustige paarden staan we dicht op elkaar. De mist slokt alles op. Een andere schuit, met Halvard en een deel van zijn

Zweedse escorte is in de nevel verdwenen. Het voelt alsof we alleen zijn op een grote oceaan, afgedreven van het vasteland. Erling blijft in mijn buurt. Zijn rust is dubbel. Een geruststelling maar ook een herinnering aan de fragiele politieke draad waaraan mijn leven hangt. Gelukkig is de rivier hier smal. Na deze tocht in het water laten we de fjorden achter ons en trekken we te paard verder het land in.

Mijn gedachten dwalen af naar het oosten, naar de man die daar wacht: Nils Magnusson. De koning van Zweden. Mijn aanstaande echtgenoot.

Voor hem is dit huwelijk ook een plicht voor de Unie. Ik heb Nils nooit gezien en ook nooit geschreven. Zijn uiterlijk en karakter zijn voor mij een raadsel. Ik weet alleen wat diplomaten in Noorwegen fluisteren. Dat Nils een jonge troonopvolger is die de zware kroon van zijn vader heeft geërfd. Een man die een rijk bestuurt maar nog niet volledig in zijn greep heeft.

Het Deense hof had geen bruid voor Zweden. Er zijn daar veel zonen en de enige koningsdochter is nog een kind. Dat maakt mij de enige geschikte kandidaat om dit verbond te bezegelen. Met perkamenten en beloftes heeft mijn moeder haar doel bereikt. Aan het Zweedse hof twijfelt niemand er meer aan dat ik aan Nils' zijde hoor. De Denen kijken toe. Een verbond tussen Noorwegen en Zweden was hun angst. Daarom reist Erling mee. Zijn aanwezigheid zorgt ervoor dat Denemarken ook aan tafel zit en net zo goed als Zweden en Noorwegen bij de Unie hoort. Terwijl ik voor me uit staar, probeer ik me een beeld te vormen van de man die mijn lot in handen heeft. Zouden zijn ogen grijs zijn als de Zweedse meren? Halvard weet het. Hij is opgegroeid aan de zijde van Nils, weliswaar in de schaduw van het hof, maar hij kent hem door en door. Alles wat ik over mijn toekomstige man wil weten, moet ik aan hem vragen.

“Hoogheid!” Signe’s stem snijdt door mijn gedachten. Ze staat naast me, haar adem een wolk in de vrieslucht. De schuit schuurt tegen de houten kade. We zijn aangemeerd. De tijd van drijven is voorbij.

Ik knik. De paarden trappelen onrustig op het dek zodra ze merken dat we aangemeerd zijn. De reis gaat vanaf nu alleen maar verder over het land met mijn paard.

We rijden al een tijdje over een slingerend pad. Rechts een afgrond en links de bergen in de mist. Het ritmische bewegen van mijn paard is een geruststellende beweging.

Ik houd mijn paard in en wacht op de man in het zwarte harnas. Wanneer hij naast me komt rijden, verbreek ik de stilte.

“Ik rijd vanaf nu naast u, heer Halvard,” zeg ik. Het is een bevel, verpakt als verzoek.

Halvard kijkt op. Zijn beheerste blik verslapt een fractie van een seconde. Zonder een woord te zeggen stuurt hij zijn hengst opzij, zodat er ruimte ontstaat tussen hem en de afgrond. Ingrid en Signe houden verder afstand, hun blikken waakzaam. Erling haalt de twee hofdames in en blijft als een zwijgzame schaduw vlak achter Halvard en mij.

Ik kijk hem aan en haal diep adem.

“Heer Halvard, ik wil met u praten over de koning van Zweden.”

Hij houdt zijn hoofd schuin. Er verschijnt een trek om zijn mond die lijkt op een grijns of een waarschuwing. “U wilt praten over de koning?” vraagt hij. Zijn stem is laag en snijdend als de wind.

Ik knik en klem mijn vingers om de teugels. “Ik rijd een onbekende toekomst tegemoet. Ik heb de koning nooit gezien of geschreven. Ik weet niet wat ik aan het hof kan verwachten. Wie is hij werkelijk? Zal hij mij als zijn vrouw zien?”

Halvard stuurt zijn paard dichterbij tot onze knieën elkaar bijna raken. “Nils,” zegt hij langzaam, alsof hij de naam weegt. “Hij is jong, scherp, ijdel en ambitieus, maar ook is hij erg onzeker. Hij draagt een koninkrijk dat zwaarder weegt dan zijn ervaring.” “Weet hij wat hij wil?” vraag ik. De twijfel klinkt door in mijn stem.

Hij houdt zijn blik op het pad gericht. “Wat hij wil, hangt af van wie er in zijn oor fluistert, hoogheid. Hij moet zichzelf nog leren kennen. Dit huwelijk is voor hem nog geen liefdesverbond, maar macht.”

Ik draai mijn gezicht van hem af en kijk naar de bergen. “En de Denen?” vraag ik hardop.

“Denemarken voelt zich op dit moment nutteloos,” zegt hij koel. “Uw moeder heeft er goed aan gedaan om Erling mee te laten reizen. Het zorgt ervoor dat Denemarken meedoet. Dat de Unie van Zweden, Noorwegen en Denemarken is.” Halvard gaat verder over Nils. “Terwijl u geleerd heeft over vertrouwen en verraad, leert Nils hoe hij politiek als wapen gebruikt,” zegt hij. Het is niet de kou die me doet huiveren, maar de ijzige ondertoon in zijn stem. Ik begrijp nu dat dit geen rit naar een gewoon huwelijk is.

Er hangt iets om Halvard heen dat mij scherp houdt. Hij volgt niet alleen, hij analyseert. Hij is de enige die niet naar mijn kroon kijkt, maar naar de vrouw daaronder. Dat maakt hem gevaarlijker dan welk wapen dan ook.

Ik kijk hem recht aan. “En u? Hoe ziet u hem werkelijk?”

Hij zwijgt terwijl zijn paard door een bevroren plas stapt.

Wanneer hij eindelijk spreekt, is zijn stem nauwelijks luider dan het ritselen van de bladeren. “Ik zie een onervaren koning, hoogheid. Een man die nog moet ontdekken dat macht niet het

belangrijkste is, maar de keuze wie je vertrouwt en wie je durft te wantrouwen.”

Hij buigt zich iets naar mij toe. Zijn stem is laag. “Wees op uw hoede. Niet alleen voor hem of het hof, maar vooral voor de stilte tussen woorden.”

Een kleine glimlach speelt om mijn lippen. “Dat klinkt als gevaarlijk advies.”

Hij knikt kort en kijkt weer naar de horizon.

We rijden verder, schouder aan schouder, terwijl de mist zich om ons heen sluit. Voor het eerst voelt deze tocht niet meer als een eenzame reis. Het is het begin van een spel. Een spel waarin Halvard niet alleen mijn gids is, maar een medespeler. Misschien, diep weggestopt, de enige die mijn spel begrijpt.

Ik trek de teugels strakker en kijk over de fjord. “Laat het spel dan maar beginnen,” fluister ik.

Nu verschijnt er een echte glimlach op zijn gezicht. Het is een zeldzame mengeling van erkenning en uitdaging. “Ja,” zegt hij met een stem vol ingehouden vuur. “Laten we dat samen doen, hoogheid.”

We zijn nu samen een verbond aangegaan dat onvermijdelijk en gevaarlijk is. Ik voel hoe er nog meer spanning tussen ons ontstaat.

Door de woorden van Halvard weet ik iets meer over Nils, maar hoe hij eruit ziet weet ik nog niet. Hij is de halfbroer van Halvard. Misschien lijken ze iets op elkaar. Hoe ziet de man eruit die mij in de nachten op zal eisen? Is hij getekend door het leven of nog glad als onbeschreven perkament? Ik wil Halvard meer vragen maar ik zwijg.

We stoppen bij een afgelegen herberg. Het mos op het dak kleurt goud in het laatste middaglicht. Op het modderige erf trappelen

de paarden onrustig. Hun gebries is het enige geluid in het dorp. De bewoners volgen ons met achterdocht. Een prinses in deze uithoek is geen zegen, maar een voorteken van verandering. Sommigen verschuilen zich in de schaduw, anderen staren ons openlijk aan met ogen vol walging en angst.

Binnen ruikt het naar hout en bier. In de hoek knettert een bescheiden vuur dat vooral rook geeft. Achter een houten balk gluren kinderen naar ons, hun gezichtjes vuil maar hun blikken scherp. Ingrid en Signe stallen de paarden en controleren de riemen en zadels. Erling wijkt geen seconde van mijn zijde. Als een roofvogel bekijkt hij de ruimte op elke verkeerde beweging. Halvard houdt afstand. Hij blijft buiten op het plein staan bij de Zweedse ruiters. Toch voel ik zijn aanwezigheid. Het is een constante trilling in de lucht.

Ik breek een stuk brood af en loop naar de kinderen. “Willen jullie een stuk brood?” vraag ik zacht.

Hun ogen lichten op. Aarzelend strekken ze hun magere armen uit. Voor even verdwijnt hun achterdocht. Het maakt plaats voor een puur vertrouwen dat me raakt.

Ik merk dat Halvard in de deuropening staat. Hij volgt elke beweging die ik maak met die onpeilbare blik van hem, voordat hij behoedzaam op me afstapt. Hij zegt niets, maar de eerdere afstandelijkheid in zijn houding is verdwenen.

Halvard kijkt naar de lege schalen en dan weer naar mij. Hij geeft me een kort, betekenisvol knikje. In die simpele beweging lees ik zijn erkenning, hij waardeert het dat ik de kinderen uit het dorp niet negeer, maar de armen daadwerkelijk te eten geef.

Ik glimlach nauwelijks merkbaar terwijl de kinderen eten. “Zij bezitten niets. Ze koesteren hoop en geloof mij, hoop is krachtiger dan de kroon van een koning, Halvard.”

Een oude dorpsvrouw schuifelt uit het niets dichterbij. Haar rug is kromgebogen, haar ogen glinsteren van nieuwsgierigheid onder een rafelige kap. Ze buigt zich naar voren. Haar adem ruikt naar bittere kruiden. Ze begint te prevelen over mijn reis naar het oosten en over Nils Magnusson.

Ze vertelt met trillende stem over hem. Hij is lang en heeft blond haar. Zijn groene ogen kijken je indringend aan nog voordat je iets zegt. Ze kijkt schichtig naar buiten, naar de duisternis.

Sommigen zeggen dat hij hard is en dat zelfs ridders ontzag voor hem hebben. Anderen beweren dat zijn glimlach gevaarlijk is.

Ze klemt haar vingers om haar stok en leunt nog dichterbij. “Hij is zo wispelturig als de wind voor een storm, hoogheid. Gisteren wierp hij een knecht in de kerker om een vuile beker. Vandaag geeft hij dezelfde man goud omdat de zon schijnt.”

Haar stem wordt nu nog zachter. Ik móét me wel naar haar toe buigen. “Men zegt dat de koning een favoriete hofdame heeft in de schaduwen van het hof. Een hofdame wiens naam niemand durft te noemen. Hij zoekt haar op als fatsoenlijke mensen slapen. Het hele hof sluit de ogen wanneer hij haar vertrek betreedt.”

Ik slik. Haar woorden schetsen een ander beeld van de koning dan Halvard deed. Deze koning is wreed. Hij verbergt zijn verlangens niet aan het hof.

Ik merk dat in dit kleine gehucht over de koning gepraat wordt. Mijn beeld van Nils, dat ik had door Halvard, is veranderd. Hij is niet de zuivere man die ik voor me zag, maar iemand met menselijke gebreken.

Ik kijk op naar Halvard. Er speelt een flauwe glimlach om zijn lippen. Hij begrijpt mijn blik. Hij heeft alles ook gehoord terwijl hij aan tafel zat.

Nadat de paarden zijn gevoed en we ons brood hebben gedeeld en opgegeten wordt het tijd om de herberg te verlaten. Het pad naar de grens wacht. Ik bestijg mijn paard met nieuwe vastberadenheid. Ingrid, Signe en Erling volgen, terwijl Halvard zijn plaats aan mijn zijde inneemt. Schouder aan schouder rijden we weer verder de nevel in.

Na een lange stilte stel ik de vraag die al de hele tijd in mijn hoofd rond spookt. Mijn stem is zacht, maar vastberaden. “Halvard, sprak die oude vrouw de waarheid? Is alles wat ze zei over hem echt waar?”

Hij lacht kort, een droog en bijna onmerkbaar geluid. “Je moet niet elk gerucht over de koning geloven, hoogheid,” zegt hij kalm.

Ik houd mijn blik op hem gericht. “Ook niet dat gerucht over die vrouw? De favoriet in de schaduwen?”

Hij draait zijn hoofd langzaam. Zijn bruine ogen vangen de mijne met een intensiteit die me de adem beneemt. “Hoogheid, Nils leeft aan een hof waar de muren van glas zijn en de harten van steen. Of die verhalen nu waar zijn of uit wanhoop voortkomen, doet er niet toe. Mijn enige plicht is om u veilig in zijn armen af te leveren.”

Mijn hart klopt een onregelmatig ritme tegen mijn ribben. Ik draai mijn hoofd snel af om de verwarring in mijn ogen te verbergen.

Halvard kijkt me vragend aan. “U had toch ook een leven voordat u naar Zweden vertrok?” vraagt hij zacht. Ik merk dat hij eigenlijk wil weten of ik iemand heb achtergelaten.

“Nee,” antwoord ik kort. “Sinds mijn jeugd stond al vast dat ik met Nils zou trouwen. Een relatie met een andere jongen of man was voor mij niet mogelijk. Mijn leven is altijd al eigendom van de Zweedse kroon geweest.”

Hij zwijgt lang. Ik zie een blik van opluchting in zijn ogen voordat hij weer ernstig kijkt. “Dat is goed om te horen,

hoogheid,” zegt hij teder. Hij herpakt zich snel en spreekt weer beschermend over Nils. “Ik ben zijn halfbroer en bewaar zijn geheimen. Dit huwelijk is nodig om zijn rijk te redden. Hij heeft u daarvoor nodig, dus zal zich ook zo gedragen, hoogheid.”

Ik knik nauwelijks.

“Wat ze ook over hem zeggen,” vervolgt hij dwingend. “Er is geen weg terug. U behoort nu aan hem.”

Ik slik. Zijn woorden raken me hard en voelen verstikkend. Dit is het begin van mijn leven aan de macht, waar alles draait om politiek en gevaar. Tussen Halvard en mij groeit ondertussen iets anders. Er is een spanning die ik nog niet durf te benoemen. Hij lijkt dwars door me heen te kijken en mijn gedachten te lezen. Wie is deze man echt? Hij dient de koning met zijn zwaard, maar beïnvloedt mij met zijn woorden.

Net als het Noorse hof had mijn moeder me voor vertrek hetzelfde toegefluiserd. Halvard is de onwettige zoon van de koning. Een bastaard zonder status, maar met een naam die deuren opent. Ze stond er daarom op dat juist hij met mij mee zou reizen. Hij beweegt zich als een schaduw door de burcht Tre Kronor en is de vertrouweling van zijn halfbroer, Nils. Hoewel hij pas een paar jaar ouder is dan ik, lijkt hij al een heel leven vol verraad achter de rug te hebben.

Mijn moeder was onverbiddelijk geweest. Hij moest mij naar de Zweedse troon begeleiden. Ze zag in hem de enige die de politieke spelletjes begrijpt. Tot nu toe vond ik hem afstandelijk en onleesbaar, maar onder die houding broeit iets. Hij bewaakt me voor de buitenwereld, maar dwingt me ook om naar mijn eigen zwaktes te kijken.

Het is laat wanneer we een open plek bereiken. De avondlucht hangt boven de dennenbomen. Met snelle bewegingen slaan de

mannen het kamp op. Al snel knettert er een vuur. Ingrid en Signe buigen zich over de ketels, terwijl de geur van warme soep zich mengt met de rook.

Het is stil op de open plek. Een zware, onnatuurlijke stilte. Tijdens de maaltijd zitten we in gescheiden groepen. De Zweden en Erling houden elkaar in de gaten. Ik hoor hun gefluister nauwelijks door de wind, maar hun toon is hard. Ze bespreken hier de toekomst van de Unie. Ik besef dat alles van mij afhangt. Terwijl de rook in mijn ogen bijt, ben ik bang dat de Unie al uit elkaar valt voordat ik mijn jawoord geef.

Met die woorden in mijn hoofd laat ik mijn blik over het kamp glijden en blijf hangen bij hem.

Halvard staat op een afstand, een eenzame schim. Hij zoekt geen aansluiting bij zijn manschappen, maar gaat ook niet bij Erling zitten. Hij hoort nergens echt thuis. Zijn houding lijkt ontspannen, maar zijn ogen rusten nooit. Hij observeert. Altijd. Ik besef dat ik te lang naar hem kijk. Precies op dat moment draait hij zijn hoofd. Onze blikken kruisen elkaar.

Ik wend mijn blik te snel af. Snel begin ik een gesprek met Signe over de route van morgen en de paarden. Mijn stem klinkt beheerst, maar mijn hart klopt snel. Dan voel ik de vermoeidheid in mijn schouders en benen.

“Ik ga slapen,” zeg ik schor tegen mijn hofdames.

Ik kom overeind. Vanuit mijn ooghoek zie ik hoe Halvard een halve stap in mijn richting zet. Hij aarzelt. Het is alsof hij iets wil zeggen. Dan blijft hij staan. Zijn gezicht is weer een masker in het flakkerende vuur. Ik knik hem kort toe, zoals een prinses dat hoort te doen, maar terwijl ik naar mijn tent loop, voel ik zijn blik branden op mijn rug.

Binnen houdt het zware tentlinnen de ergste kou en wind buiten. Ingrid helpt me uit mijn reismantel en wast het stof van mijn gezicht. In de koperen spiegel zie ik dat mijn wangen rood zijn. “Van het vuur,” fluister ik tegen mijn spiegelbeeld. Het is een leugen die ik zelf wanhopig wil geloven.

Ingrid antwoordt niet. Als ik in bed lig spreidt ze een zwaar schapenvel over me heen. “Goedenacht, hoogheid,” zegt ze zacht en verlaat mijn tent.

“Goedenacht,” antwoord ik nog snel.

Binnen hoor ik de geluiden van het kamp door het doek.

Stemmen van de wacht, het gesnuif van paarden en het zachte knappen van het laatste hout. Ondanks alle mensen om me heen voel ik me hier in het donker eenzaam.

Vandaag heb ik Noorwegen definitief achter me gelaten. Niet voor even, maar voor de rest van mijn leven. Ik reis om koningin te worden in een vreemd land. Niet uit liefde, maar uit noodzaak. Voor de Unie, niet voor mijn eigen geluk.

Een traan glijdt over mijn slaap. Ik veeg hem snel weg. Ik mis de stem van mijn moeder, mijn broertje, Ivar, en de vertrouwde muren van mijn kasteel. Hier is niets hetzelfde. De lucht ruikt anders en de aarde voelt vreemd.

Het vuur dooft langzaam uit. De stemmen sterven weg. Alleen de wachters voor mijn tent blijven. Hun aanwezigheid geeft me tegen mijn wil in rust. Morgen moet het masker van staal weer op. Dan moet ik sterker zijn dan nu. Vannacht ben ik slechts een dochter die haar moeder achterlaat.

Buiten waakt een man over mij die niet volledig bij de koning hoort en, na deze dag, misschien meer bij mij hoort.

Ik draai me op mijn zij en sluit mijn ogen.

Voordat ik mijn ogen open, zie ik het zonlicht al door het tentdoek. De bleke gloed maakt me langzaam wakker. Buiten hoor ik het kamp tot leven komen. Ik hoor voetstappen op de bevroren aarde en het zachte gehinnik van de paarden.

Signe is al wakker.

“Goedemorgen, hoogheid,” zegt ze opgewekt.

In één vloeiende beweging slaat ze het schapenvel van mij af. De koude lucht geeft kippenvel op mijn huid.

“Het ontbijt is klaar en de weg wacht op ons,” zegt ze.

Ik neem plaats voor de koperen spiegel. In Noorwegen droeg ik mijn haar vast. In een vlecht of strak opgebonden.

“Laat het vandaag los,” beveel ik en mijn eigen stem klinkt vreemd.

Signe aarzelt, maar ze doet wat ik vraag. Ze kamt mijn haar door en zet twee plukken vast met zilveren spelden. De rest valt vrij over mijn schouders. Het voelt lichter, maar ook kwetsbaar.

Ik trek mijn jurk van diepblauw fluweel aan. De kleur is zo donker dat hij bijna zwart lijkt. Daaroverheen sla ik mijn reismantel. Ik snoer mijn laarzen sneller dicht dan de etiquette voorschrijft, gedreven door een onverklaarbare haast.

Zodra ik de tent uit kom, zie ik hem direct.

Halvard zit bij het vuur met een kom in zijn handen. Rook krult om zijn lichaam. Het ochtendlicht accentueert de scherpe lijn van zijn kaak en de vermoeidheid in zijn ogen. Zodra hij me ziet, staat hij op. Zijn beweging is vloeiend en hij buigt voor me.

“Goedemorgen, hoogheid.”

Zijn stem is kalm. Te kalm voor de blik die hij een fractie van een seconde op mijn loshangende haar laat rusten. Ik knik hem kort toe, terwijl mijn hartslag versnelt. Erling is er ook al. Hij glimlacht met overdreven hoffelijkheid. Ik beantwoord zijn groet met dezelfde koele afstand.

Ik loop naar het vuur en zet mijn zinnen op een ruwe boomstronk tussen deze twee mannen.

“Hoogheid,” klinkt Ingrid meteen achter mij. Ze kucht zacht.

“Uw kruk staat klaar. Op gepaste afstand.”

Ik werp haar een scherpe blik toe. “Dit voldoet, Ingrid,” zeg ik.

Mijn stem laat weinig ruimte voor tegenspraak.

Nog voordat zij de koninklijke kruk kan neerzetten, ga ik zitten op de stam. Het hout is ruw onder mijn rokken en mijn houding is allesbehalve sierlijk. Toch blijf ik zitten. Tussen hen in.

Ik voel zijn blik nog voordat ik opkijk.

Rond zijn mondhoeken speelt een lichte trilling. Geen spot, maar een stille vorm van amusement. Hij geniet ervan dat een vrouw een boomstronk verkiest boven een kruk.

Ik schuif een beetje heen en weer tot ik mijn evenwicht vind en neem mijn kom pap. De bittere havermout smaakt naar rook. Sneller dan de etiquette voorschrijft, eet ik mijn kom leeg. Het ongemak van het zitten is groter dan mijn geduld.

Zodra ik klaar ben, loop ik met grote passen naar mijn paard.

Achter me wordt het kamp met een angstaanjagende snelheid afgebroken.

Halvard komt eraan. Zijn passen zijn geruisloos op de vochtige aarde. “Klaar voor een nieuwe dag naar uw bestemming, hoogheid?” vraagt hij. Zijn ogen zoeken de mijne met een zware intensiteit.